

- 75 Ἐχουσι κρίμαν περισσὸν καὶ ἀμαρτίες μεγάλες,
ὁποῦ καταδικάζουσιν τοὺς ξένους εἰς τὰ ξένα,
τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ὀρφανούς, τοὺς πολυπικραμένους.
Ἡ τύχη τους τὰ ἔγραψεν οὕτως νὰ τὰ παθαίνουν,
τοὺς πόνους νὰ ἔχουν σύντροφον, τὰ δάκρυα γειτόνους
- 80 καὶ τὰ ἀναστενάγματα ὡς πρῶτα ἐξαδέλφια.
Αὐτὰ νὰ ἔχουν πάντοτε, ποσῶς νὰ μὴν τοὺς λείπουν,
νὰ γέμουςιν τὰ χεῖλη τους τὸ ἄδολον φαρμάκι
καὶ νὰ τὸ καταπίνουσιν οἱ κακομοιρασμένοι
καὶ νὰ τοὺς σφάζῃ πάντοτε εἰς ὅλα τους τὰ μέλη.
- 85 Χεῖλη δὲν ἔχουν νὰ τὸ ποῦν, τὸ πράγμα νὰ θαρρέσουν,
καὶ κλίνουν τὰ κεφάλια τους, στέκουν πάντα θλιμμένοι.
Ξένος οὐκ ἔχει γνώριμον, ξένος οὐκ ἔχει φίλον,
οὐκ ἔχει παρηγόρησιν ὁ ξένος εἰς τὰ ξένα·
μόνος του πίνει τὸ πικρὸν, μόνος του τὸ φαρμάκι,
- 90 καὶ μοναχὸς ψυχομαχεῖ ὁ κακομοιρασμένος.
Στὴν γῆν τὴν κρύαν κείτεται χωρὶς κανέναν στρῶμα
καὶ τὸ κεφάλιν του γυμνὸν χωρὶς προσκεφαλάδι.
Οἱ ἄγγελοι διατρέχουσιν νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν του,
καὶ τὴν ψυχὴν του ἐπαίρνουσιν, καὶ ὁ ξένος ἀπομένει
- 95 χωρὶς κανέναν ἐδικὸν διὰ νὰ τὸν κηδεύσῃ·
στέκουν πολλοὶ κι ἐβλέπουν τον, κανεὶς δὲν ἐσιμώνει.
Μόνον ἂν τύχη ἄνθρωπος στὰ ξένα παιδευμένος,
ἐπαίρνει, πάγει, θάφτει τον μὲ τοῦ Θεοῦ τὸν φόβον·
εἰ δὲ μὴ οὕτως κείτεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
- 100 Καὶ ἂν λάχῃ καὶ εὐρεθῇ ἐκεῖ πλησίον τράφος, τόπος,
συρνάμενον τὸν παίρνουσιν καὶ μέσα τὸν γκρεμνίζουσιν
καὶ ἀφήνουν τὸν ἐλεινὸν καὶ πάγουσιν τὴν ὁδὸν τους.

Εἴτις γὰρ ἔχει τοῦ Θεοῦ τὸν φόβον στὴν ψυχὴν του,
ἃς βλέπη κι ἃς προσέχεται ξένον μὴν ὄνειδίσῃ·
105 ἐπεὶ στὸν κόσμον ὁ Θεὸς ἔπλασεν καὶ τοὺς ξένους.
Νὰ πῶ κατὰ ἀλήθειαν τὸ ἀψευδὲς ἐτοῦτο:
ἀτός του ὁ Παντοκράτορας, ὁ ποιητὴς τῶν πάντων,
ἀτός του ξένος ἔγινεν κι ἐφάνηκεν στὸν κόσμον
καὶ ἀτός του πρῶτος ἔδειξεν τῶν ξένων τὲς πικρίες,
110 τὲς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα καὶ τὲς ἀναισχυντίες.

Γιάννης Μαυρομάτης, «Τα βυζαντινά και μεταβυζαντινά ποιήματα “περί ξενιτείας”», *Neograeca Medii Aevi I. Text und Ausgabe*, επιμ. Hans Eideneier, Romiosini, Κολωνία 1987, σ. 205-217.